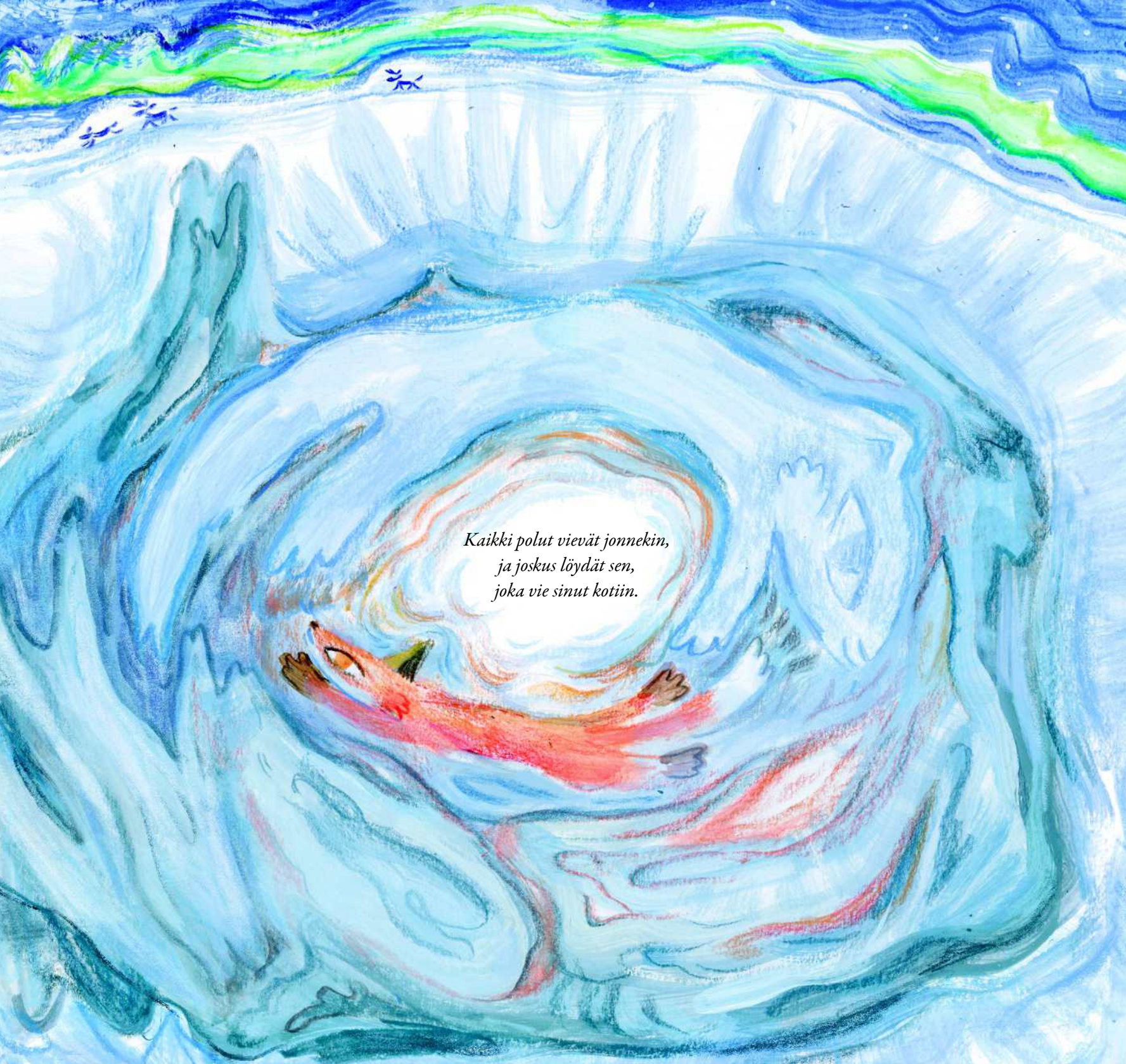

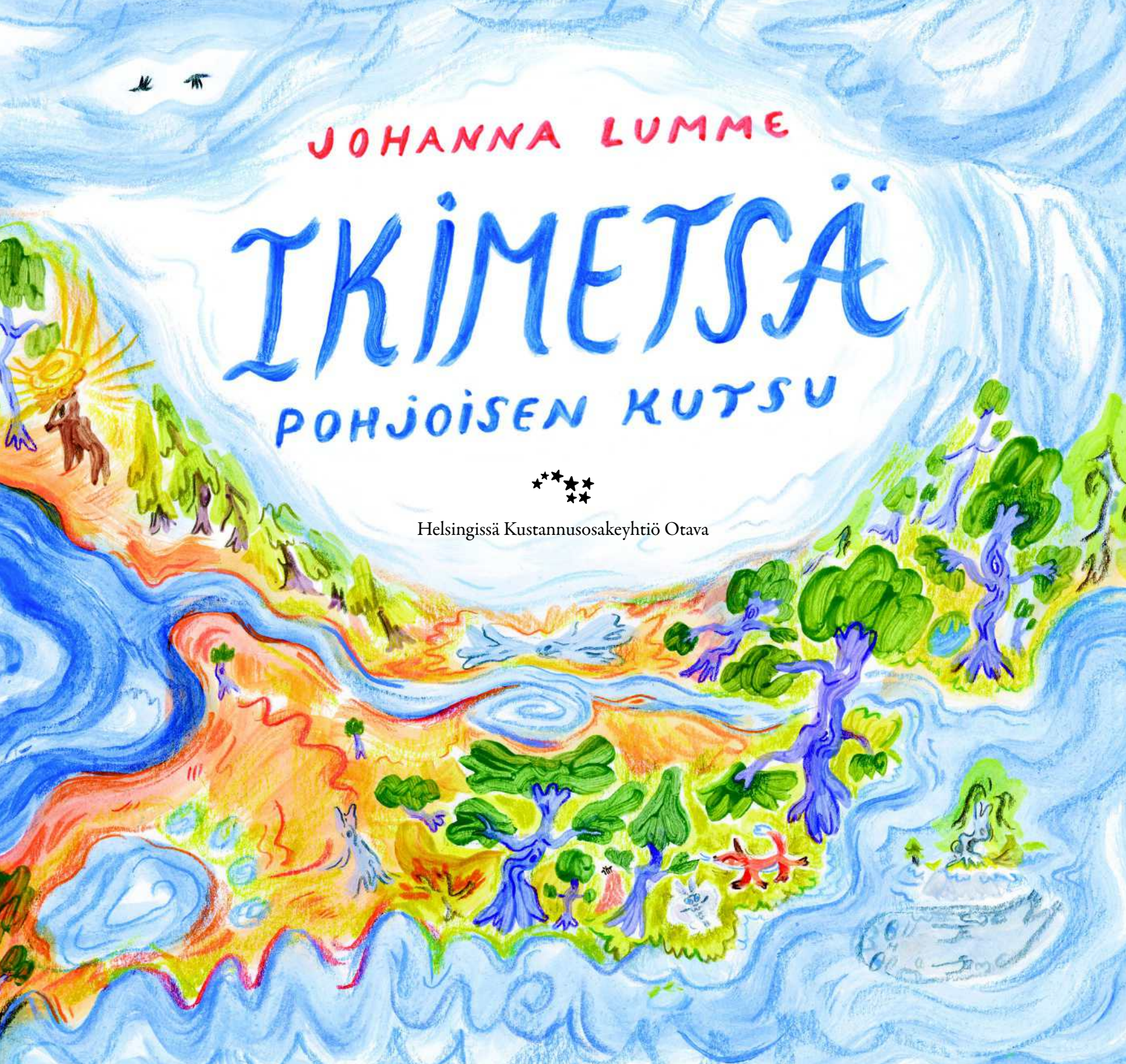

*Kaikki polut vievät jonnekin,
ja joskus löydät sen,
joka vie sinut kotiin.*

Suuri pohjoinen, sen juonteista huokuu
ikiaikaisuus. Vanhat metsät ja suot
ulottuvat silmänkantamattomiin,
kaukana tuntureilla maan ja taivaan
raja yhdistyy äärettömään siniseen.
Veden ja ajan kovertama maisema
hengittää hitaasti, tasaiseen tahtiin.

Eräänä syksyisenä iltana tuulet muuttivat suuntaa.
Pieni salaperäinen otus, hämärän hiljainen
asukas, poikkesi tavanomaiselta polultaan.
Hän aloitti matkan kohti alavia maita.

The background of the cover is a vibrant, hand-drawn illustration. It depicts a landscape with a winding river or path in shades of blue and orange. The land is dotted with green trees and bushes. In the upper left, a bright sun with rays is visible. The sky is a mix of light blue and white, with a few small black birds flying. The overall style is whimsical and artistic, using thick, expressive lines and a rich color palette.

JOHANNA LUMME

IKIMETSÄ

POHJOISEN KUTSU

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ölli Yökkönen oli tuijottanut monta päivää huolestuneena kohti taivasta. Hänen huokailunsa oli alkanut vaivata Kajoa.

- Miksi olet niin alakuloinen? kettu kysäisi.
 - Kylmät sateet viipyvät, Ölli vastasi. – Talvi on myöhässä.
 - Nyt on syksy. Mistä tiedät, että talvi on myöhässä? Et ole koskaan nähnyt talvea, Kajo nauroi.
 - Minä vain tunnen sen, Ölli huokaisi. – Nyt pitäisi jo tapahtua.
- Anturani sanovat niin!
- Mitkä ihmeen anturat?
 - No yökkösten salaiset anturat, jotka keskustelevat metsän kanssa.

-
- Mistä sinä nyt oikein puhut? Kajo sanoi silmiään pyöräyttäen.
 - Korpit kertoivat, Ölli myönsi lopulta.
 - Niidenkö juoruja sinä kuuntelet, Kajo tirskahti.
 - Korpit tietävät paljon! Olivat huolissaan. Huoli tarttui minuun. Nyt en voi olla ajattelematta talvea ja sitä, tuleeko metsään lumipeite.

Kajon oli vaikea kuvitella talvea, sillä hänkään ei ollut koskaan nähnyt sitä. Mitä tapahtuisi, jos talvea ei tulisi lainkaan?